

רע"פ 1976/15 - יעקב לויצקי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1976/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

יעקב לויצקי

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד, מיום 17.2.2015, בעפ"ג
14-09-1469, שניתן על-ידי כב' השופטים: א' טל -
נשיא; ז' בוסתן; ש' בורנשטין

בשם המבקש:

עו"ד מוטי אדטו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים: א' טל - נשיא; ז' בוסתן; ש' בורנשטין), בעפ"ג 14-09-1469, מיום 17.2.2015, בגדרו התקבל ערעורה של המשיבה על גזר דינו של בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופטת א' נחמן) בת"פ 10-02-46938, מיום 15.6.2014.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו את העבירות הבאות: סרסרות למעשי זנות, לפי סעיף 199(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); והחזקת מקום לשם זנות, לפי סעיף 204 לחוק העונשין. מעובדות כתב האישום עולה, כי בין התאריכים 27.1.2007 ו-4.2.2007, החזיק המבקש וניהל בית בושת בדירה בחולון (להלן: בית הבושת). בבית הבושת סיפקו נשים שהעסיק המבקש, שירותי מין ללקוחות בתמורה לתשלום כספי, הנע בין 120 ₪ לבין 170 ₪ ללקוח. מתשלום זה נטל המבקש לעצמו נתח נכבד, והשאר נותר בידי העובדות.

3. המבקש כפר באשמה ובית משפט השלום הרשיעו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. בית משפט השלום התרשם, כי עדויות העדים מטעם המשיבה היו "אמינות, עקביות, בעלות סדר פנימי ועמדו באיתנות בחקירה נגדית", כאשר גרסת עדי המבקש "אופיינו בטשטוש והתחמקות, היו בלתי הגיוניות ובלתי אמינות בעליל". על יסוד מכלול הראיות, שוכנע בית משפט השלום, כי בבית הבושת ניתנו אכן שירותי מין. אשר למודעות המבקש לביצוע העבירות, קבע בית משפט השלום, כי המבקש "לא ביצע כל פעילות למניעת פעילות מינית, אלא כל שעשה נועד כדי לבודדו ולהרחיקו מאחריות לעבירות", לפיכך, כך נקבע, המבקש "היה מודע למתרחש במקום ולכל הפחות עצם את עיניו בכל הקשור לכך". לבסוף, דחה בית משפט השלום את טענת המבקש בדבר קיומם של מחדלי חקירה וכן את טענת ההגנה מן הצדק, שהועלתה על-ידו, לפיה כתב האישום הוגש נגדו ממניעים פסולים, באופן העולה כדי "אכיפה בירנית".

4. משהורשע המבקש, החליט בית משפט השלום להאריך את תוקפו של עונש מאסר על תנאי בן 12 חודשים, אשר הושת על המבקש במסגרת ת"פ 3172/05 מדינת ישראל נ' לויצקי (19.6.2006), לתקופה של שנתיים, החל מיום 15.6.2014. כמו-כן הוארך תוקפו של מאסר על תנאי בן 9 חודשים, אשר הושת על המבקש במסגרת ת"פ 1501/04 מדינת ישראל נ' לויצקי (18.11.2004), לתקופה של שנתיים, מיום 15.6.2014. בנוסף, הושת על המבקש קנס כספי בסך 5,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו.

בית משפט השלום הדגיש, כי "במעשיו פגע [המבקש] בערכים חברתיים בדמות אוטונומיה היחיד, כבודן, גופן ונפשן של הנשים אותן סרסר למעשי זנות [...]. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה בה הורשע [המבקש], מתחשבת בצורך במאבק בנגע הסרסרות וניצולן של נשים לשם עשיית רווח קל". לאחר זאת, קבע בית משפט השלום כי מתחם הענישה ההולם לעבירות בהן הורשע המבקש, נע בין מספר חודשי מאסר לבין 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בית משפט השלום ציין, בין השאר, כי התכנון שקדם לביצוע העבירות בידי המבקש, והיותו של המבקש חלק עיקרי ומרכזי בביצוע העבירות, צריכים להישקל לחובתו של המבקש. עם זאת, קבע בית משפט השלום, כי לנוכח נסיבות המקרה, ובשים לב לגילו המתקדם של המבקש, שהוא כבן 68, בנוסף למצבו הכלכלי הרעוע, "יהא מן הראוי להאריך את המאסרים על תנאי, וליתן בכך הזדמנות אחרונה [למבקש]. יחד עם זאת, על [המבקש] לדעת כי הסתבכותו הבאה תגרור השמתו מאחורי סורג ובריא לתקופה ארוכה וממושכת ללא שיכול לזכות בחסדי בית המשפט".

5. המשיבה ערערה על גזר דינו של בית משפט השלום לבית המשפט המחוזי, בצינה, כי "שגה [בית משפט השלום] בהימנעותו מלגזור על [המבקש] עונש מאסר בפועל של ממש מאחורי סורג ובריא [...]

[המבקש] ביצע את העבירות בעניינו, בודעו כי לחובתו שני מאסרים על תנאי, שבהפעלתם המצטברת הוא צפוי לרצות 21 חודשי מאסר בפועל".

6. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורה של המשיבה, וגזר על המבקש שנת מאסר בפועל, עונש שהתקבל בעקבות הפעלה בחופף של שני עונשי המאסר על תנאי, למשך 12 חודשים ולמשך 9 חודשים אשר היו תלויים ועומדים נגדו, והטלת עונש של 6 חודשי מאסר בפועל בגין העבירות מושא בקשה זו, ואף זאת בחופף לעונשי המאסר שהופעלו. בנוסף, גזר בית המשפט המחוזי על המבקש 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש, במשך 3 שנים, אחת העבירות בהן הורשע. בתוך כך, בית המשפט המחוזי הותיר את עונש הקנס שהוטל על המבקש בעינו. בית המשפט המחוזי הדגיש, כי "עם כל ההבנה [...] לנסיבותיו האישיות של [המבקש], לרבות לגילו ולנסיבות המנויות בתסקיר שירות המבחן, אין בהן כדי להוות נימוקים מיוחדים המצדיקים הארכת שני עונשי מאסר על תנאי".

הבקשה לרשות ערעור

7. המבקש הגיש בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, בטוענו כי "טעה בית המשפט המחוזי שאולי שקל שיקולים משפטיים רבים - אבל השיקול האנושי לא קיבל את המשמעות הראויה". לשיטתו של המבקש, נסיבותיו האישיות הקשות, גילו, ומצבו הכלכלי הרעוע, מהווים "נימוקים מיוחדים" להארכת המאסרים על תנאי, ולא היה מקום להשית עליו עונש מאסר בפועל. עוד טען המבקש, כי הוא סיים את עיסוקו בתחום המתואר בכתב האישום, והחל לעבוד במסגרת אחרת, ויש בכך כדי להצביע על הצלחת שיקומו. לדידו של המבקש, "אין סיכוי אמת שהעבירה תחזור". לבסוף, טען המבקש כי מדובר בעונש מאסר שהושת עליו בבית המשפט המחוזי, ולפיכך, לא ניתנה לו אפשרות לערער בזכות על עונש זה.

דין והכרעה

8. לא על נקלה ייעתר בית משפט זה, לבקשת רשות ערעור שמשמעה דין בנושא "בגלגול שלישי". הלכה מושרשת היא, כי רשות ערעור תינתן במשורה, והיא מיוחדת למקרים יוצאי דופן, המעוררים שאלה משפטית רחבת היקף, בעלת השלכות ציבוריות, מעבר לעניינם הפרטי של הצדדים לבקשה, או כאשר מתעורר חשש כי נגרם למבקש אי-צדק או עיוות דין חמור (רע"פ 1905/15 משעול נ' מדינת ישראל (24.3.2015); רע"פ 1787/15 עמר נ' מדינת ישראל (24.3.2015); רע"פ 131/15 שולביץ נ' מדינת ישראל - הוועדה המקומית לתכנון ולבניה תל אביב (15.3.2015)). לאחר שעיינתי בבקשה לרשות ערעור שלפניי, ובצירופותיה, הגעתי לכלל מסקנה כי המקרה דנן אינו נמנה על אותם מקרים חריגים המצדיקים מתן רשות ערעור, ומטעם זה בלבד דין הבקשה להידחות.

9. למעלה מן הדרוש, אציין כי לא מצאתי ממש בהשגותיו של המבקש גם לגופו של עניין. טענותיו של המבקש בבקשה לרשות הערעור, נסבות על חומרת העונש שהוטל עליו בבית המשפט המחוזי, בעקבות קבלת ערעורה של המשיבה. כפי שציינתי, לא אחת, בעבר: "החמרה בעונש שהוטל על המבקש בערכאת

הערעור, כשלעצמה, אינה מהווה עילה למתן רשות ערעור ב'גלגול שלישי' (רע"פ 297/15 ברנסון נ' מדינת ישראל (21.1.2015); רע"פ 5423/14 קופרמן נ' מדינת ישראל (30.9.2014)). (רע"פ 8433/12 אברג'יל נ' מדינת ישראל (24.12.2012)). ועוד ראוי לחזור ולהדגיש, כי בקשה לרשות ערעור הנוגעת למידת העונש, תתקבל "במקרים שבהם מדובר בסטייה מהותית ממדיניות הענישה הראויה בעבירות דומות, או במקרים אשר בהם מתגלה טעות מהותית בפסקי הדין של הערכאות הקודמות" (רע"פ 1068/13 מלסה נ' מדינת ישראל (20.2.2013); רע"פ 9239/12 אבו עראר נ' מדינת ישראל (2.1.2013)). בית משפט השלום קבע כי מתחם הענישה בעניינו של המבקש נע בין מספר חודשי מאסר ל-12 חודשי מאסר בפועל, ונראה כי מדובר במתחם ראוי, אשר הולם את חומרת העבירות שבהן הורשע המבקש. חרף זאת, החליט בית משפט השלום להאריך את תוקפם של המאסרים על תנאי שהיו תלויים ועומדים מעל לראשו של המבקש. משלא התגלו נסיבות מיוחדות, אשר הצדיקו את הארכת תוקפם של עונשי המאסר המותנים, צדק בית המשפט המחוזי בהפעילו עונשים אלה, תוך חפיפה מלאה בינם לבין עצמם ובין העונש שהושת על המבקש בהליך זה.

יודגש, כי אין להקל ראש בעבירות שבהן הורשע המבקש. יפים, בהקשר זה, דבריו של השופט (כתוארו אז) מ' חשין בע"פ 3520/91 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(1) 441 (1993):

"סרסרות למעשי זנות היא מן המכוערים שבמעשי אדם. מעשים מכוערים עושים אנשים מכוערים, פאראזיטים אנושיים - שמא נאמר תת אנושיים - שהמחוקק הורנו כי יש וראוי להיפרע מהם. וזו דמותו של הסרסור ה"קלאסי", הסרסור שהמחוקק שיווה לנגד עיניו: איש אלים, קשוח, אגוצנטרי, חסר רגשות וחסר מצפון, נעדר רגשי מוסר כלשהם. אדם השולח נשים צעירות וחלשות אופי לעבוד עבורו בזנות, נוטל מהן את כספן, נוהג בהן באלימות ובכפייה וחי חיים בזבזניים על חשבונן".

10. אשר על כן, הנני דוחה את הבקשה לרשות ערעור.

המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר בבית סוהר הדרים, ביום 2.6.2015, עד השעה 10:00, כפי שנקבע על-ידי בית המשפט המחוזי, או על-פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את כניסתו למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, ד' בניסן התשע"ה (24.3.2015).

ש ו פ ט